څه ليکل يا ليک پوهه

د

ارواښاد استاد ګل پاچا «الفت»

Ketabton.com

www.ulfat de

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سرلیک ... مخ

دعا 1
رحم وکړه 2
سودا ګره! 3
خلك وپېژنئ! 4
دکوم ځای دی؟ 5
کوم يو ښه دی؟ 6
ونبيه څوك دی؟ 6
رشوت خوره! ته راپه يادشوې 7
سياست 7
خلك څه وائي؟ 7
څوك وائي؟؟ 8
څه وکړو؟؟ 9
ووېرېږئ اومه وېرېږئ! 10
استاذويل! 11
عجيب انسان 13
خان لالا 13
رشوتونه 14
دمتملقينو منطق 15
د ښځو ډار 15
موږ په هرچاپسې نه ځو 15
په خروکښې هم الفت شته 15
درجب خان دعوتنامه 16
نتيجه يعنې څه؟ 16
انسان يعنې څه 17
خوشحالي اوغم 18
آرزو 19

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

دعا

دټول جهان واکداره! ته هر څه لرې او هرڅه کولی شې د هرچا امید تاته کېږي او هر څوک هرڅه له تاغواړي، ستا

خزانې اوکار خانې ډکې دي، ستا په باغونوکښې دشودو، شرابو اوعسلو ويالې بهېږي.

ستابخششونه اوانعامونه بې پايانه دي، ستا د رحمت نور په ځمکو او اسمانو کښې نه ځائېږي.

فقيران اومسکينان درنه د ډوډۍ سوا ل کوي.

ماړه او بډايان درنه اشتها او د هضمولو قوت غواړي.

څوک درنه په زاريو او دعا ګانو اولادونه غواړي ځنې وائي چې ما ل او دولت راکړه!

يو وائي جنت مې په کار دی بل وائي له د وزخه امان اوپناه غواړم.

څوک د حورو شوقمن دی او د چا غلمانو ته نيم زړه نشته.

مرتبې او لوړې درجې له تاسره دي، کاميابي اوموفقيت ستاپه توفيق حاصلېږي.
دين او دنيا ستا په لاس کښې دي، راحت او زحمت، عزت او ذلت ستا له خواانسان ته رسي.
بهار او خزان ته راولې، مرګ اوژوند ستا په اختيار کښې دي.
هرڅه ته کوې او هرڅه له تاغوښتل کيږي.
ددې جهان او د هغه جهان اجرونه، خيرونه، خوندونه او خوشحالی خلکو ته ورکوې.
زه پوهېږم چې تاسره هرڅه شته.
مګر زه هر څه نه غواړم.
زما دعا او د زاهدانو دعا، زما ارزو او دپاد شاهانو ارزو يو راز نه ده.

زما سوا ل دبډايانو اومسکينانو له سوا ل ډېر فر ق لري.

زه نه وايم چې ځمکې او پيسې راکړه.

نه غواړم چې عزت مې ډېرلوړ او رتبه مې لوړه شي.

موټرونه اواسونه مې نه دي په کار.

قصرونه او عمارتونه نورو ته ورکړه!

پټي او باغونه هغه چاته وبخښه چې په خاورو نه مړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بانکونوکښې دسوداګروپیسې زیاتې کړه.

دبزرګی اعتبارمه راکوه! ځکه چې ستا په اطاعت اوعبادت له خلکو نه اجراو عزت غوښتل راته ښه نه ښکاره کیږي.

زه له دې ټولو نه تېریم او نور څه غواړم.

زه هغه څه غواړم چې ته یې هم غواړې او په طلب کښې یې یې.

هو! زه ستا له رضانه خلاف څه نه غواړم.

زه وایم په جهان کښې د ظلم بیرغ نسکور کړه.

حق او عدالت ته قوت ورکړه!

په زړونوکښې رحم او د خیر مینه واچوه!

په دماغونوکښې د حق نوراو د حقیقت رڼا پیداکړه!

ته کولی شې چې د ظلم قوت په وړو وړو کاڼو میده میده او ذرې ذرې کړې یا د هوا په میاشو ظالمان تباه کړې.

مګر موږ د اتوم په بمونو هم داکار نشوکولی.

رحم وکړه

دتورې کیږدۍ او د ډېرو رمو خاونده!
په دې سره او ټکنده غرمه کښې.
په دې وچه بیدیا اوسپیره صحراکښې چې یخې او به یخ سیورۍ، توده ډوډۍ، شودې او مستې، کوچ او پیروي،
کورت او غوري، پوڅې او پنیرونه هر څه له تاسره دي.
په خوارانو او بې وزلو رحم وکړه!
له مسافرو او لارویو نه خپل خوړونکي سپي ایسار کړه!
هرڅوک چې راځي اوستا د کیږدۍ ترسیوري لاندې کیږي هغه له خپلو سپیونه ساته او قدریې کوه!
ای د خوړو سپیو خاونده!
ستاد سپیو تاوان له تارسیږي او د دوئ په ضرر باندې ته نیولی یې.
سپی او نفس دواړه یوشان دي او هرشي ته خوله اچوي.
ته خپل سپی ونیسه او په موږ رحم وکړه!
ته په خپلو سپیو دا ګمان مه کوه چې دوئ به هروخت ستا دښمنو او غلیمانو ته غاپي.
دوئ ډېر ځله داسمان ستورو اوسپوږمۍ ته هم غاپي او ستا په ملګرو او اشنایانو هم بلوسي اوغوټې وهي.
آه_ هېڅوک زما نارې نه اوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلوسپيو حملې هم نه ويني.
دوئ ولې څه نه اوري؟
ولې څه نه ويني؟
ولې په چارحم نه کوي؟
پردي خوبه نه وي؟ کېږدی خو د پښتنو معلومېږي.

سوداګره!

هرڅه چې خرڅوې هغه خرڅ کړه مګر خپل دين او ايمان مه خرڅوه!
هرڅه چې خورې هغه وخوره!مګر سودمه خوره! اوپنځه ګوتې په خوله مه منډه. هرڅه چې اخلې هغه واخله مګرد خوار وغريب ازار مه اخله!
له هر ځايه چې هر څه راوړې راېې وړه! مګر ګوره! چې بې انصافي او بير حمي درسره رانوړې.
په اسونو او موټرو سوريږه! خو د چاپه اوږومه سپرېږه!
له ښاره اوزه خوله نرخه اوله چتې مه اوزه !
لوی لوی کورونه د ځان لپاره جوړ کړه ! خو دخپل واورې دبل په بام مه غورځوه!
پتې ډېرپيداکړه مګر خپل پېتې مه درنوه! او ځانته اغزي مه کړه.
دځان غم دې وخوړاوس د نوروغم هم وخوره!
لورې بنګلې دې پيداکړې لوړ همت هم پيداکړه!
خلک وايي په ډېروليونی خوښ دی ته هم په لږه ګټه قانع شه او ليونی کېږه مه !
بډايانو وپېژندلې مګر خوار اوغريب دې نه پېژني.
راشه! دوئ ته هم ځان وښيه ددوئ په غم کښې شرکت وکړه!
په دې شرکت کښې که هرڅومره سهمونه ولرې هغه هېڅکله نه ضايع کېږي او ګټه يې يوپه لسه بلکه بې حسابه ده مګر دا سود نا روا نه دی روادی، بې انصافي نه ده انصاف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلك وپېژنئ!

هغه څوک چې دمملکت کارونه بې په لاس کښې دي او د واک و اختيار خاوندان بلل کېږي يا په وطن کښې تاثير اونفوذ لري پوره وپېژنئ!

هغه کسان چې زموږ لپاره خدمت کوي يا زموږ په سرتجارت کوي بايد وپېژنو او نښه يې وپېژنو.

پېژندل دانه دي چې فلانکی رئيس يا وزير دی، هغه بل په ملک او وطن کښې ډېر عزت او اعتبار لري، ددې بل ما ل او دولت ډېر دی، يا په لوړو ځايوکښې په ښه نظرليدل کېږي.

دا راز پېژندل زه نه وايم زما مقصد انسان شناسي او دسړو پېژندل دی نه د چوکيواو نومونو پېژندنه.

موږ بايد ترهرڅه د مخه سړي وپېژنو او دامعرفت په صحيح ډول حاصل کړو.

ددې معرفت لپاره ډېرې پخې سترګې اوصايب نظرپه کار دی.

دانسان جو هر او ذاتي قيمت معلومول دجواهرو له پېژندلو يو په څوګران اومهم کاردی.

انسان په ډېرو پردو او ډېرو رنګونوکښې پټ دی او غير له دغو جامونه ده نور کالي هم زښت ډېراغوستي دي او ډېر لباسي مخلوق دی.

دی په هرځای کښې بيله جلوه لري، دمنبر په سر يو راز اوپه خلوت کښې بل راز دی.

په بازارکښې انګورنه خوري په کورکښې بوتلونه په سراړوي او په دوايرو کښې د خلکو وينې څښي.

موږ بايد دهر چامعنیٰ اوحقيقت ته وګورو او په لباسونو، نومونو، رنګونو و نه غولېږو، که تاسې زما منئ د چا قصرونو، منصبونو ته مه ګورئ بلکې کار، فکر، ارادې عمل او ارزوګانوته يې وګورئ!

تاسو بايد په سړوپسې وګرزئ! اوسړي ولټوئ!

هغه کسان چې دمملکت بهبود او سعادت غواړي او د اجتماعي درد احساس خاوندان دي هغه وپېژنئ او په محبت ورته وګورئ!

اوس هغه وخت تېرشو چې يوسړی به دمعاش او رتبې، عزت او اعتبار له مخې پېژندل کيده او بيا به د قوت او اقتدار له خوا ورته خلکووکتل.

دې عصر هغه باداران او اغاګان له اعتباره وغورځو ل او دوطن خدمتګارانو ته په قدر اواحترام ګوري.

د دې وخت انسان په انسان کښې معنويت او فضليت لټوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې هماغه سړی ښاغلی او منلی دی چې وطن او مملکت ته يې خير او نفع رسېږي. او س هغه وختونه لاړل چې خلکو به جاه و جلال يا د ريا او تذوير په طلسم کښې ځانونه پټ کړل او چا به يې کار او عمل ته نه کتل.
ددې زمانې ائينه بل راز ده اوعلاوه دلباس او جامو په صفايي او خيرنتوب، دانسان معنوي توروالی اوسپينوالی هم سړي ته ښيي.
تاسې ښه ځيرشئ! دغه لوی خلک او درتبو او مقامونو خاوندان ټول په رښتيا لوی نه دي، اونه ټول واړه خلک حقيقتاً واړه او کوچني دي.
اوس موږ پوهېدلی شو چې په مشرانو کښې کشران اوپه کشرانوکښې مشرا ن شته.
له لرې اوله ورايه خلکو ته مه ګورئ او محض امريت اوماموريت په نظرکښې مه نيسئ! دوطن اومملکت صادق خدمتګاران له دروغجنو او مظاهره کوونکو نه بېل کړئ او خلک وپېژنئ!

دکوم ځای دی؟

يوکورېې دلته دی بل په کابل کښې، بل په يو بل ځای کښې.
څه ځمکه په کوهدامان کښې لري، څه په بغلان کښې څه په يوبل ځای کښې.
نغدې روپۍ يې په رشوتو نو دلته پيداکړی مګر ګټه ورباندې نور بانکونه کوي په يوبل ځای کښې .
ته ووايه چې دا دکوم ځای دی؟
مينه يې له دې خلکو سره نشته او د نوروملکونو خلک ورته ډېرګران دي.
ددې وطن له شعر او موسيقۍ نه خوند نه اخلي او د خارجي موزيک په صفت مړېږي نه. موږ ته په نغوت او نفرت ګوري او دېرديو مستخدمينو په مقابل کښې ډېره تواضع کوي. ته ووايه چې دادکوم ځای دی؟
دی د هېڅ ځای نه دی ځکه چې هرځای دده دی اوسړی ورته هر ځائي، ويلی شي.
هو! دا هغه مرغان دي چې څلور فصلونه په څلور مملکتونو کښې تېروي او وطن نه لري، وطن نه پېژني، ديوه وطن په هواکښې نه الوزي او دوطن سړې او تو دې نشي تېرولی. دا هغه عياشان دي چې بې له عيش او راحت نه نورڅه نه پېژني او له وطن سره هېڅ مينه او علاقه نه لري.
موږ هغه کسان ددې وطن بللی شو چې دوطن په کاڼو او بوټو سر ورکوي او په سختو ورځو کښې دوطن په کارېږي که څه هم پوله او پټی نه لري او په زړوکو ډلو او جونګړوکښې اوسي.
هو! زما په عقيده دا وطن د هغه چا نه دی چې د ډېرو ځمکوقبالې يې اخستې دي بلکه د هغه چا دی چې د وطن مينه يې په زړه کښې ده او له وطن سره علاقه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم یو ښه دی؟

يو دی چې په خبرو ډېرښه پوهېږي د هر مطلب لپاره ډېرښه پيرايه او ښه دلايل پيدا کولی شي، د خپل منطق په زور هرڅوک تېرباسی او له ډېره عقله ويښته چوي.
ساحر نه دی مګر يوشی په بل راز ښودلی شي او د خلکو په اذهانو او نظرونو هر راز لوبې کوي.
عملاً هېڅ نه کوي مګر په خوله هر څه کوي او هرکار ځانته منسوبوي.
بل هغه دی چې ډېرې خبرې او مبالغې نشي کولی، د ځان ښودلو او ځان ستايلو اقتدار نه لري په هره خبره کښې لکه د شړومبو مچ نه لوېږي، دهرچا توجه ځانته نشي جلبولی په مجلسونو کښې په وچ زور ځانته دخبرو موقع نه پيداکوي اوپه پټه خوله کار کوي په دماغ کښې يې ښه ښه فکرونه او په زړه کښې يې د وطن اوقام مينه ډېره ده مګر په خوله څه نه وائي او خپل صفتونه نشي کولی.
ته ووايه! چې کوم يوښه دی؟
زه خو وايم چې دی ښه دی مګر د هغه قدرکېږي او دده نه کېږي.
هغه پېژنو اودانه، د هغه ساحرانه کلمات راباندې اثرکوي او دده صفائي او معنوي فضليت رانه پټ دی.
هو! مونږ په خبرو غولېږو او حقايق نشوليدلی.
موږ بايد دانقيصه رفع کړو او د خپل احساس او ادراک علاج وکړو.
موږ په غوږو اورو او په سترګو څه نه وينو ځکه کارونه خراب او خبرې ښې دي.

وښيه څوك دی؟

اصلي نوم يې نشم اخستلی مګر رسمي نوم يې مامور صاحب دی.
په کارنه پوهېږي مګر په خوشامدو او چاپلوسۍ ډېرښه پوهېږي.
دلويو او معتبرينو په مخ کښې د حاضر باش او خانه سامان کار کوي مګر د خورانو او غربيانو سلا م هم نه اخلي.
سواد نه لري، مکتب يې نه دی لوستی، مدرسه يې نه ده ليدلی، اخبار اوکتاب نشي لوستلی مګر ماموريت کولی او ساتلی شي.
په درباري اوضاعو کښې دټولو استاذ دی مګر انسانيت اوسړيتوب يې هېڅ نه ده زده، مکتوب نشي لوستلی مګر شطرنج کولی شي.
لياقت نه لري مګر ډوډۍ لري.
دخدای طاعت ته يې ملاماته ده مګر دامرانو په اطاعت کښې اول نمبراخلي.
دنيا يې ډېره ده مګر همت يې کم دی.
تنخواېې لږه ده او جايداد يې ډېر دی.
مسافر او فقير ته يوه سوېې مړۍ نه ورکوي مګر مېلمنوته هره شپه چرګان حلالوي.
غل نه دی مګر له غلوسره سمه نيمه برخه لري. ساحر نه دی مګر په يو څوخبرولوی لوی خلک ړانده او کاڼه کړي.
وښيه! څوک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رشوت خوره! ته راپه یادشوې

چاوویل: ټنډېري مګر مړېږي نه، ماته سمد لاسه ته راپه یاد شوې.
بل وويل: ګېډه خوږې مړه ده مګر سترګې يې وږي دي، بيا ته راپه ياد شوې.
يوه وويل: قصاب نه دی مګر ډېرخلک يې بې تېغه حلال کړي دي، دلته هم ته راپه يادشوې.
هغه بل وويل: منګولې او پنجې يې دليوانو نه دي او خونخواردی د ا ځل هم ته راپه ياد شوې.
بې ګناه خلک مې په زندان کښې وليدل، ته راپه ياد شوې.
هغه ورځ چا پوښتنه وکړه چې په غلو زهير، دمجرمينو طرفدار، دمظلومانو دښمن، د ناحقې ملګرى، د قاتلانو حامي څوک دى؟
ماته ته راپه ياد شوې.

سياست

وايه يوڅه کوه بل څه.
له بل نه پوښتنه کوه! پخپله هېڅ مه وايه!
په شپه کښې د لمر وړانګې ښيه! په ورځ کښې دتورتم ښيې.
که خبروې ځان نا خبره کړه! که خبرنه وې د با خبرى مظاهره کوه!
شکره لکه مرچ خوره. مرچ لکه شکره.

خلك څه وائي؟

يو وائي په دوايروکښې بې پيسو د چاکارنه کېږي، بل وائي دخان اوملک رسوخ او اعتبار ورځ په ورځ زياتېږي او ضعيفانوته پنجې تېرې کېږي.
څوک وائي دلته نوى نهضت او فعاليت نشته، ځيني وائي صحيح اشخاص او دفکر خاوندان نشته.
شاعر وائي: نشاط او طراوت، ذوق او سرور، احساسات او جذبات نشته.
ملا وائي: دجلال آباد په نوي ښارکښې مسجد او د اذان غږ نشته.
رجب خان وائي: د جلال آباد نوى ښار جوړنشو او زوړ ښارپه لوى لاس وران شو.
دنوي ښار نقشه لکه دسيدجما ل الدين قبر، ياد قرغې بند هېڅ نه جوړېږي او هېڅوک نشي پوهيدلى چې دښار مخه کومې خواته ده او څنګه يا کله جوړېږي.
حميدوائي:

چې دې نکړېـه نيکيـو ننـګ ونـام لـوړ   پـه دوه چومـه دې د خټومشـه بـام لـوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای وائي:

د ریـــا پـــه حـــق پرســـتو پـــورې خانـــدي   پـــه هـــردم دبـــرهمن بـــت پرســـتي

یونس وائي:

بنـــدګي چـــې د ریـــا کـــوي یونســـه!   دهغـــه ږیـــره خیشـــته ده نـــایي غـــواړي

ښـه لبـاس کـې څـه دخـدای بنـدګي نشـي؟   چـــې جامـــه دې د ریـــا واغـــو ســـته برګـــه

علیخان وایي:

ژوبـــل زړه بـــه دې روغ نکـــړي علیخانـــه!   پســـې مـــه ځـــه جراحـــان دي طبیـــب نشـــته

دبغـــل پـــه کتـــاب څـــه شـــی علـــم بویـــه   هرصـــحاف پـــه ملایـــانو حســـاب نـــه دی

پیرمحمد وایي:

داد فریـــاد مـــې ترفلکـــه نـــه رســـېږي   دپتنـــګ پـــه دود وریتېـــږم خمـــوش ځکـــه

شیدا وایي:

چـــې لیـــده پکـــې اثـــر د الـــم نشـــي   څـــه حاصـــل لکـــه شـــبنم لـــه چشـــم تـــره

څوك وائي؟؟

څوک وایي چې کوږ بار ترمزله نه رسېږي او د دروغو مز ل لنډ دی.
د دروغو مزل خو تراخرته پورې دی اوکاږه بارونه ترهماغه وخته مزله ته رسېږي.
څوک وایي چې بد ګرزې بد پرزې.
که دا خبره رښتیا وای اوس خو به یوسړی روغ نه و پاته.
څوک وایي چې د دروغجن مخ توردی. ماخو ډېر دروغجن ولیدل چې مخونه یې تک سپین دي.
څوک وایي چې دشیطانانو دې کور وران شي.
څوک وایي چې دغله په غره کښې ځای نشته.
رادې شي ودې ګوري چې ښارونه بازارونه ترې نه دي ډک؟
څوک وایي چې غل نه یې له پاچا مه ډارېږه!
ایا دناحقې له شاهدانو نه وېره نه ده په کار؟
څوک وایي چې په تشو خبروکار نه کېږي؟ دلته خو په خبرو هرڅه کېږي او بې خبرو هېڅ نه کېږي.
څوک وایي چې د غله په ږیره خلی وي ډېر غله شته چې بیخې ږیره نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوك وايي چې ډېر وايې لږ ترې خېږي، ما خو وليدل چې هېڅ ترې نه خېږي.

څه وکړو؟؟

موږ ډېر کارونه لرو او زموږ وظايف ډېر سنګين دي.
هرڅه چې کوو هېڅ نه کېږي او هېڅ نشو کولی.
داولې؟
داځکه چې: کار په سړيو کېږي او موږ ډېر دکار سړي نه لرو.
څوک چې لږ غوندې سم اوصحيح کارکولی شي خلک يې نه خوښوي او ناکامه کوي يې.
هغه چې د خلکو خوښ وي هغه بې دخلکو له مراعاتونو نورهېڅ نه کوي او دخلکو د خوشحالۍ د پاره هر څه کوي.
دڅنګه خلکو مراعات او خوشحالي؟
دهغو خلکو چې پخپل خيروشرهېڅ نه پوهېږي.
ژرنده او جمايت نه پېژني.
لکه ګډې او اوزې په قصاب او شپون پسې يو راز منډې وهي.
دوه ملکان يې يو د بل سيورى په ډانګو نو وهي.
ددوه خانانو خوسې يې يو ځاى نه څري.
ددوه پيرانو مريدان يې يوله بل سره د خداى لپاره دښمنې کوي.
دوه ملايان يې يو په بل پسې مونځ نه کوي.
دوه تربرونه يو په بل پسې نه ځي.
اجتماعي شعور او احساس په کښې نشته.
له حق اوحقيقت، انصاف او عدالت سره مينه نه لري.
ښه نو موږ څه وکړو؟
موږبايد يو څو تنه د کارسړي پيداکړو.
چې هم کاروکړي، هم په کار پوه وي، هم دکار کولو صحيح طريقه ورمعلومه وي.
ځينې کسان وايي په يوڅو ګلانو نه پسرلی کېږي، په يو ه مملکت کښې څوتنه هېڅ نشي کولی، خوتنه به کوم ځا ی ته ورسېږي، ترڅوټو ل ښه نه شي کارونه نه ښه کېږي.
په دغسې خبرو ساده ګان ډېر ژرغولېږي او هغه کسان چې انسان ته يوازې د جسمانيت له خوانه ګوري بلکې تدبير، فکر او د ادراک قوت ته ګوري هغه پوهېږي چې يو سم او صحيح انسان د يوې سمې او صحيح نقشې او صحيح پروګرام په طرح کولوپه دنياکښې لوى لوى کارونه کوي او ډېر خلک په سمه لاره د عالي مقصد په لورې روانولی او بيولی شي.
ددغه شان څو تنو سړو له لاسه ډېر ډېر کارونه کېږي او دغسې اشخاص هرځاى ته رسيدلی شي.
په دغسې يو ګل باندې سل پسرليه جوړېږي مګر په څو پسرليوکښې موږ دغه شان څوګلونه نشو پيداکولی ځکه چې نه يې شو پېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دا نه وایم چې نشته یاپه دې خاوروکښې استعداد محوه شوی دی ، بلکې وایم چې باید په دغسې سړو پسې ګرزو او د وطن غرونه، کلي او کورو نه وریسې ولټوو.
موږ نه یو خبرچې زموږ په غرونوکښې څه راز ګنجونه ترخاورو لاندې پټ پراته دي؟ په دې و چه او سپیه بیدیا کښې کوم ځای دحیات اوبه ترځمکې لاندې غلې شویدي؟ په دغو خوارو او زړو جاموکښې څه راز انسانان پیداکیږي؟
په دغو خلکوکښې چه زموږ نظر اوتوجه نه جلبوي څه فکرونه او څه ارزوګانې موجو دې دي. که موږ په دې پوه شوچې:

دیوسف خیرو جاموکښې څه ګناده نبه لباس کښې چې ګناه کړي زلیخاده

راځئ، خیرې کړو داسې جامې رګینې پکې وګورو څېرې ډېرې ننګینې

نو هله به داشخاصو حقیقت او ماهیت ته ورسیږو او زموږ انتخاب به دلباس او خو خوږو خبرو له مخې نه وي بلکې دمعنی او حقیقي هویت له حیثه به وي.
موږ باید هرچاته په ځیر ځیر وګورو او په خلکوکښې سترګې وغړو.
سترګې غړول یاکتل دانه دي لکه چې اوس هم ځینې دجاه وجلال خاوندان نورو ته په حقارت ګوري.
ډېر خلك شته چه د چا تر ړیرې لاندې بې کلونه تېر کړي مګر لیدلی بې ندی.
ډېرخلک وایي او زه هم وایم چې دکارسړی نشته ځکه کارو نه خراب دي.
داخبره له لویونه نیولی، تروروپوري هریوکوي مګر سوا ل دادی چې چېرته؟ او په کوم ځاې کښې؟ په یوه کورنۍ او یو ښارکښې نشته؟ که په وطن او هیوادکښې. که چېرې دکلي او کورخبره وي نوکله کله خو په یوه کاله کښې د څښلو اوبه هم نه وي مګر په بل ځای کښې سیند بهیږي او په ځینو کورونو کښې ویالې روانې وي.
که په وطن و مملکت کښې بې لټوو نو په ګوشته کښې هم ځوانان شته او لعل پوره خو په میږو پوره ده.

وویریږئ اومه ویریږئ!

که په زړه کښې فساد او خیانت نه لرئ! که صحیح نیت اوښې ارزوګانې درسره وي، که د حق او حقیقت په قوت عقیده لرئ.

له حق وبلو او حقیقت ښکاره کولو مه ویریږئ او په حقاني جرئت نا حقه ظلمونه او داو هامو بوتان مات کړئ!

په هرځای او هر چاکښې چې خیانتونه او فسادونه، ظلمونه اوبد کارونه، ریا او تزویر، بې کفایتي او نالایقي وینئ ورسره جهاد وکړئ او په هر مورد کښې خپل صحیح او انتقادي نظریات ښکاره کړئ!

له هېڅا مه ویریږئ او هېڅکله سترګې مه پټوئ!

که د خپل شخصي اونفسي اغراضو لپاره کار کوئ!

که د وطن اومملکت په نامه خلک غولوئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

که په زړه کښې ټکي او برګې لرئ!

نو ددې عصر له بصيرت نه ووېرېږئ اوپوه شئ چې کاږه بارونه ترمزله نه رسېږي او بې اساسه عمارتونه ډېر ژرنړېږي.

که يو آمر په تاسې باندې سترګې سرې کړي او له قانون اوعدالت نه خلاف امرونه کوي، که يو خان اوملک په خپل زور او قوت تاسې نه بيځايه لحاظونه او مراعاتانونه غواړي که څوک لوړو مقاماتو ته لاره لري او په تاسې د سفارش خطونه راوړي مه وېرېږئ او په حق ټينګ ودرېږئ.

که تاسې خيانت ته اقدام کوئ يا دنفس دشيطان لپاره حق باطلوئ که هر څومره موافقتونه درسره وي او قوي لاسونه درسره شريک وي، که ټول عمرمويوه اوبل ته تملقونه کړی وي نو د سبا ورځې له باز خواست نه ووېرېږئ!

هو! د مظلومانو او بې وزلو له فرياد نه ووېرېږئ!

هغه کسان چې تاسې خپلو معايبوته ملتفت کوي اوستاسې نقايص درښيي له هغوئ نه مه وېرېږئ! مګرله هغو متملقينو نه وډارشئ چې ستاسې خيانت ستايي اوستاسې په سترګو پردې غوړوي.

چاچې په مملکتي دوايرو کښې لکه دشرکتو امران يوازې په پيسو کومه رتبه پيداکړيده يا بې په خوشامدو او تملقو نو ځان يوه حدته رسولی وي او وظيفه نه پېژني بلکې اشخاص او درباريان پېژني، هغه بايدله خپل آينده سر نوشت څخه ووېرېږي.

هغه کسان چې خدای پېژني او له وطن او ملت سره علاقمند وي دمملکت له تخت وتاج او له خپل اولوالامر او پادشاه سره رښتيانی مينه او علاقه لري د حق او عدالت له مقتضا سره سم د خدای دپاره کارکوي نو:

(لاخوف عليهم ولا هم يحزنون).

استاذ ويل!

استاذ موږ ته درس راکاوه او موږ بې ډېرښه پوه کولو.

دده په تعليمونو، اجتماعي شعور او احساس ډېر قوی کيده او په مغزو کښې بيداري پيداکيدله ده موږ ته د حساب او محاسبې اصول هم ښودل او ويل يې تاسو بايد هر وخت له ځانه سره حساب وکړئ او حسابي خلک اوسئ!

يوه ورځ بې د حساب په درس کښې موږ ته ويل:

که يو عدد له بل عدد سره داسې يو ځای کړو چې يو پاس او بل لاندې وي لکه ۲ نو څلور(۴) ترينه جوړيږي او ديوه وجود په بل کښې محوه کېږي او استقلال بې ورکېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر که دواړه ځنګ په ځنګ یو ځای کړو لکه (۲ ۲) نو دوه ویشت ورځنې جوړیږي او دوه شل کیږي د دواړو عددونو شکلونه اوصورتونه هم په خپل حا ل پاته کیږي.

ځکه چې په دې صورت کښې دملګرتیا، اتفاق او وروروله راز پټ دی او په هغه بل صورت کښې تفوق تسلط او محوه کول مضمر دی.

ده ویل که داتفاق او مګرتیا په صورت یوتن په ځان پسې بل روان کړی شي نوقدر او مقدار یې ډېر زیاتیږي او مرتبه یې لوړیږي.

(یعنی له احادو نه عشراتو، ماٴتو او الوفو.... ته خبره رسیږي). که یو د بل په اوږو سپریږي او بل د بل په اوږو نو که پنځه تنه وي یعني پنځه الفونه یود بل په سر د پاسه کیږدو هماغه پنځه ورځنې جوړیږي اوشکل وصورت یې هم محوه کیږي

زموږ استاذ موږ ته په حساب او ریاضي کښې هم داجتماعیاتو او سیاسیاتو دفلسفې درسونه راکول او مونږ یې پوه کولو چې باید یو له بل سره داسې یو ځای شو چې دتنازع....په میدان کښې ځنګ په ځنګ ودریږو او څوک د چاپه سرباندې پښې کښېنږدي، یو د بل استقلال سلب نه کړي دلاندې کولو او محوه کولو غرض په کښې نه وي بلکې یو د بل درجه او مرتبه لوړه کړي.

ده ویل: موږ به یو مخکې کوو او مشرکوو به یې مګریو د بل په سر نه سوریږو او د بل دټیټولو چم به نه کوو.

زموږ استاد دا هم ویل:

که مونږ دوه مساوي عدونه لکه(۱ ۱)(۲ ۲)(۳ ۳) هریو له بل نه وړاندې وروسته کړو نتیجه یې یوه ده مګر په دوه متفاوتو عدونوکښې تقدیم و تا خیر ډېر فاحش فرق راولي اوپه مقدار کښې ډېر تفاوت راځي.

که موږ یو او نه یوځای کوو او داسې یې لیکو (۱۹) نولس کیږي مګرشل کیږي نه که هم دغه دوه عددونه داسې ولیکل شي(۹۱)خبره سلوته نږدې کیږي او ډېر زیادت په کښې راځي.

همدغه سبب دی چې په پو هو جوامعوکښې هغه څوک دمخه کیږي چې قدر او مقداریې له هغه بل نه زیات وي او دده په مخکې توب باندې دجامعې قدر او قیمت ډېر لوړیږي.

موږ باید په دې سرپوه شو او د هر چا استعداد، معیار، مبلغ او مقدارته وګورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیب انسان

ړوند نه دی مګر خپل عیبونه نه ویني.

کوڼ نه دی مګر خپله اوري اود بل نه.

زړه لري زړه سوی نه لري.

خپله لږه پوهه ورته ډېره ښکاري د بل ډېرعلم ورته لږ معلومیږي.

دبل لږ ما ل ډېر په نظرورځي او خپل ډېر مالونه ورته لږ ښکاره کیږي.

ددې لپاره چې خلک ورته لاس په نامه ودریږي، خلکوته لاس په نامه دریږي.

دفرعونیت لپاره غلامي قبلوي او د عزت لپاره ذلت ته غاړه ږدي.

دین په دنیا خرڅوي اودنیا په پوچو اعتباراتو پلوري.

لکۍ نه لري او خلک ورته بې لکۍ نه وایي.

څلورپښې نه لري او په څلورو روان دی.

آس نه دی مګرخلک په لغتو و هي.

ښکرنه لري مګر سرتمبه دی.

له عقله پیاده وی مګر هېڅکله پلی نه ګرزي اوپه موټرکښې هم د خپل جهل په خره سپور وي.

ته به واېې : دا څوک دی؟ زه وایم: بې پوهې زورور.

خان لالا

خا ن لالا هېڅکله بې نوکرو او سږیو نه ګرزي.
دی هېڅا یوازې نه دی لیدلی.
پخپل صفت هر څوک خوشحالیږي مګردی بې له خپلو اوصافو بله خبره نشي اوریدلی.
که بل څوک دده صفتو نه بیان نکړي دی پخپله خپل صفت په ښه شان کولی شي اولکه سپايي پخپله ځان ستايي.
خان لا لا بخششونه هم کوي او په کا ل کښې په زرهاوو روپۍ نقداو جنس یوه او بل ته ورکوي مګر خوار اوغریب ته سوی مړی هم نه ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاکم او علاقه دار، مدیر او مامور، خان او ملک ته سل قسمه طعامو نه تیاروي مګر مسافر، کونډې او یتیم ته یوسکړک هم نشي ورکولی.
که تاسې خان لالا خوشحالوئ نو قلم او کاغذ راواخلئ او دده بخششونه حساب کړئ یابې خرڅ یو په لسه زیات وښیئ مثلا دده په مخکې ووایئ چې د خان په کورکښې یو کورکمند د کا ل څلویښت منه لګېږي او دغوړیو خوبې هېڅ حساب نشه.
خان لا لا نور صفتونه هېڅ نه پېژني، پام کوئ چې د فضل و لیاقت خبرې دده په مخکې ونه کړئ، او داجتماعي خدماتو یا اخلاقي فضایلو نوم په خوله وانخلئ، تاسې به دخانانو په خوی اوبوی بلدنه یاست مګر ماله رجب خان سره ډېر صحبتونه کړي او دوئ ډېرښه پېژنم.
ماځینې داسې خانان هم لیدلي دي چې له خواری ژرنده ساتي او له کبره مزنه اخلی.

رشوتونه

رسمي رشوت: هغه رشوت چې حاکمان، ماموران، قاضیان او منصبداران یې اخلي.

غیر رسمي: هغه چې خان، ملک، ناظر او نوروته ورکول کېږي.

معنوي رشوت : تملق مخامخ صفتونه دعا ګانې او داسې نور.

دپاک نفسو رشوت: دایکه، دحقوقو پیسې، خدمتونه، مېلمستیا.

د ظالمانو رشوت: هغه رشوت چې حق باطلوي او باطل حق کوي.

دهوښیارانو رشوت: چې کار له حق او اصولو سره سم وکړي او رشوت په کښې واخلي.

افراطي رشوت: چې دبانکونو داسهامو اخستلو لپاره وي.

غیر افراطي: چې د نس مړولو اوتن پټولو لپاره وي.

د ریا کارانو رشوت: لږشی ردول او په مجلسونو کښې یادول او په ډېرو باندې غلی کیدل.

دفاسقانو رشوت : پیمخي.

داحمقانو رشوت: د رشوت په طمع او امید له حق اوقانون نه تېرېدل.

دمحتاطو رشوت : د یوه اوبل لحاظونه او مراعاتونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمتملقينو منطق

یوه پاچا له چانه پوښتنه وکړه چې زما په ورغوو باندې ولې ویښته نشته.
هغه وویل ځکه چې یا چا پخپلو لاسونو باندې په لپولپو روپۍ خلکوته ورکوي او ورغوي یې سولیږي.
پاچا وویل چې دنورو خلکوورغوي خو هم ماغوندې دي.
هغه وویل: هغوئ هم پخپلو لپو ستاله لپو څه اخلي او ورغوي یې سولیږي.
پاچا بیاوویل: هغه چې زه هېڅ نه ورکوم د هغوئ ورغوي هم دغه شان دي.
هغه په جواب کښې وویل: هغوئ چې ستا پخششونه د نوروپه حق کښې ویني نوله ډېر حسرت او ارمانه خپل ورغوي سولوي او افسوسونه کوي.

د ښځو لاار

یوه وویل: زه له خپلې ښځې دومره وریږم چې هر څه وایې هغه کوم.
بل وویل: زه بې له ویلو هم د هغې په رضا کارکوم.
دریم غږکړ چې زه هېڅکله بې له څه تحفې اوسوغاته کورته نشم تللی.
څلورم وویل: ماله ډاره بېخې ښځه نه ده کړې.

موږ په هرچاپسې نه ځو

یوملګری په لاره کښې مخکې شو.
بل ورته وویل: موږ پښتانه یو په چاپسې نه ځو او ښوک نه پرېږدو چې له موږ نه دمخه شي.
هغه وویل: رښتیا چې تاسې تل په خروپسې ځئ او خره مو په مخکې وي یا د اسونو په مخکې منډې وهئ او په سرو پسې هېڅکله نه ځئ.

په خروکښې هم الفت شته

له یوه لیکونکي سره چې تخلص یې الفت و څوتنه ملګري ولاړو.
څو تنه خره په لاره تېرېدل چې وربوزونه یې یوله بله نږدې کړي و او څښونه یې ګرول.
یو ه غږ کړ چې په خروکښې هم الفت شته.
الفت سمد لاسه وویل:
هو! لکه زه چې په تاسې کښې یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رجب خان دعوتنامه

ښاغلی.......... !

له ډېرې مودې مې دا سودا وه چې يوه شپه تاسې ميلمانه کړم مګر جرئت مې نشو کولی ځکه چې اوږه ډېرګران دي. نن سهار ستاسې طالع بيدارې وې چې دحاتم طايي کتاب لاس ته راغی او تر تاثير لاندې راغلم. په همدغه وخت کښې دامشهوربيت هم راپه يادشو:

مهمان روزي بخود مياورد　　　　پس ګناه ميزبان رامی برد

نومې له ځان سره فيصله وکړه چې دګل کرم وخت هم دی او دپنج کتاب ملاصاحب هم ويلي دي:

کرم مايهٔ شاد مانی بود　　　　کرم حاصل زنده ګانی بود

نو راشه! په يوه دانه ګل کرم به جناب قاضي صاحب او دوه نورملګري خوشحاله کړې او ضمناً به دخپل جود او سخا يوه دوه ناحقې شاهدان هم دقاضي په مخکې تېرکړې. نو ای ګرانو ورونو ګرانو ملګرو!

(توکل په خدای) ښکاته زما ځای ته راشئ!

مګرګوري! خدای پاک فرمايلي دي: (کلواو اشربو ا ولا تسرفوا).

نوتاسې هم بې امري مه کوئ! ځکه چې دهوښيارانو متل دی : (نيم نان راحت جان).

بله دا چې: طمع رانبايد که چندان کنی　　که صاحب کرم راپيشمان کنی

(لاهور رجب)

نتيجه يعني څه؟

رجب خا ن: داامورين او ميرزايان چې نتيجه نتيجه وايي ددې څه معنی اونتيجه څه شي ته وايې:

عجب خان: لکه له شودو نه چې څوک پيروی ټول کړي ياله مستو نه کوچ وباسې نتيجه هم دغه شان شی دی. کوم مامو ر چې ديوې فقرې تحقيق اوتفتيش ته مقرر شي او له خلکو سره دومره سوا ل او جواب وکړي چې مقصد اومدعا ورکه شي نو بياچې له هغو پاڼو نه مطلب راباسي نتيجه ورته وايي:

رجب خان: ښه دې يوه کړم، هغه ورځ چې زموږ کلي کښې مړی شوی و او حاکم صاحب له ميرزايانو سره راغی قاتلان خو تښتيدلي و مګر دوئ دا نور خلک له سوا ل و جواب لاندې ونيول او يو سوا ل به بې څوڅو ځله کاوه. زه حېران يم چې ولې دوئ يوه خبره دومره شاربې اوخلک په توراو سپين اړوي اوس پوه شم چې دوئ کوچ ورځنې ايستل او پيسې بې پکې اخستلې نوهرکله چې نتيجه اوپيسې لاس ته ورغلې بيا څوک په مړي پسې ونه ګرزيدل اونه بې چاپوښتنه وکړه.

ښه دميرزايانو په نتيجه خو دې پوه کړم اوس يو څونورې نتيجې هم راوښيه.

عجب خان: نتيجه په هر ځای کښې فرق کوي ځکه وايم چې زموږ په ملک کښې:

دعلم نتيجه: اامتې کول او خيراتونه خوړل.

دماموريت نتيجه : رشوتونه اخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دما ل او ثروت نتیجه: سودکول.
دهوښیارۍ نتیجه: چل اوفریب.
دناپو هۍ نتیجه: شرارتونه او فسادونه.
دنادارۍ نتیجه: غلا او ناحقه دعوی.
د قوت نتیجه: ظلم او تعدي.
دپاک نفسۍ نتیجه: فقر او قرضداري.
دچالاکۍ نتیجه: معتبري.
د چاپلوسۍ نتیجه : دآمرینو خوشحالی.

انسان یعنې څه

ر جب خا ن خوبه تاسې پېژنئ چې وظیفې یې نه دي خوړلي مګرملا شوی دی، د ادبیاتو په فاکولته کښې یې څه نه دي لوستي خومقالې لیکلي اوشعرونه ویلی شي.
داستدلال قوت یې هم بدنه دی اوپه فیلولو جۍ کښې لاس څه چې پښې هم لري، څنګه چې د ده خبرې عجیبې غریبې دي هغسې یې دلایل هم دي.
هغه ورځ چا ورنه پوښتنه وکړه چې انسان یعنې څه ؟
ده وویل:
منطقیان ورته حیوان ناطق وایي یعنې هغه حیوان چې خبرې کوي.
شاعران وایي:

پـــــه نـــــاطق حیــــوان تعریــــف چـــــې دانســــان کـــــړي
پـــــــــه خبـــــــــــــرو غولیـــــــــــــدلي هلکـــــــــــــان دي
ســـــړی نــــه دی چـــــې یـــــې کـــــار دســــــړونه وي
پـــــه خبــــــرو کـــــــه هـــــــر څـــــــومره ښـــــــه پــــــوهېږي

ډاروین وایي: انسان دبیزو زوی یا لمسی دی.
مګر زه یې له خان صاحبه بل چا ته انسان نشم ویلی ځکه چې پاک خدای انسان ته ظلوم او جهو ل ویلی دی اوله خان نه زیات ظالم او جاهل نه پیداکېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رجب خان د لغوي تحقيق په وخت کښې کله چې پښتو يا فارسي لغتونه عربي ته راکاږي نو خان اوخاين له يوې مادې نه مشتق بولي، مګرکوم وخت چې عربي لغتونه پښتوکوي نو بيا وايي چې (انس) يا انسان له (نس) نه ماخوذ دی نو د هر چا چې نس لوی وي او په پرديو مالونو هم نه مړيږي هغه خان او حضرت انسان دی.

خوشحالي اوغم

له خوبه راپا څېدم، سترګې مې ومښلې، د ډول او سرني اوازمې ترغوږه شو.

يوه شيبه وروسته سره ډولۍ او لويه ورا رابښکاره شوه چې ډېر خلک ورسره خوشحاله روان و.

زه هم له دوی سره ملګری شوم او په دغه خوشحالۍ کښې مې ځان شريک کړ.

ماغوندې نور هم ډېر خلک له دې ډولۍ سره روان و اوپه پردي واده کښې بې لاسونه غورځول. ځوک چې ددنيا په خوشحاليوکښې مطالعه لري هغه به ماته هيڅ تعجب ونه کړي.

که موږ د دنيا لويه وراوګورو نو د خو شحالۍ ناوې ديوه کورته ورځي مګر وچولۍ دډېرو غوړيدلی وي.

دډولۍ دننه حا ل چاته نه وي معلوم، دډولۍ خاوند په راز راز تصوراتوکښې ورک وي. او نه پوهيږي چې بيګاته به څه راز بشره ويني؟

دغه مجهوله ليلی او نا معلوم حقيقت په ښايسته حجابونوکښې پټ وي او ټوله ساحري يې په همدغه پټوالي کښې وي.

په دغه حا ل کښې چې د واده خاوند لا د حسن او جما ل له مخه پوړنۍ نه و اخستی اويوازې د مينې او محبت په کيف مست و خپل ځان يې دسعادت اونېکمرغۍ رڼا ته ډېر نږدې ګاڼه مګرپه حقيقت کښې همدغه شيبه دی دسعادت په غېږ کښې و او د خوشحالۍ پلوشو يې شاو وخوا رڼا کړې وه.

ددنيا هر راز نيکبختي اوهرډول خوشحالي دانسان په احساس اوتصورکښې ځای لري، همدغه احساس دی چې دغم شپې او خوشحالي ورځې يوله بله بيلوي.

همدغه سبب دی چې يوشی يوسړی خوشحالوي او بل خپه کوي ديوه لپاره غم د بل ښادي شي.

موږ په دغه ګمان چې د خپل يوه ملګري کورته دخوشحالۍ ډولۍ وړو ټول خوشحاله و، چا اسونه ځغلول، چا به ټنبې ويشتلې، ځينو اټنونه کو ل، ځينو ټوکې او مسخرې کولې او په همدغه شان وضعيت ماښام تياره کلي ته ورسيدلو او ډولۍ دکاله په مخکې ښکته شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې راغلې او د ډولۍ پردې يې جګې کړې مګر بې له دينه چې يوه ښايسته مړه ناوې ووينې نور څه په کښې نه و.

دغې ښکلې پېغلې دانه غوښتل چې په دغه کاله ننوزي او خپل ګران ملګرى په بل چا بدل کړي.

دغه اجباري واده دا مجبوره کړه چې په زهرو ځان ووژني اوله ډولۍ نه جنازه جوړه کړي. د دې حا ل له ليدو سره سم دژړا اوازونه پورته شوه او دهر چاپه احساس کښې بدلون راغى، همدغه وخت مونږ و پوهيدو چې مونږ له يوې جنازې سره خپل تصوراو ګمان خوشحاله او په خندا روان کړي وو.

زمونږ ګمان دومره قوي تاثير درلود چې مړى بې راباندې په ډول او سرني کورته ووړ.

زما يوه ملګرى وويل: په رښتيا چې خوشحالي څوک په زور او اقتدار يا په ډېرو پيسو کو رته نشي راوړلى بلکې د زړو نو موافقت غواړي.

يو بل ملګرى (چې ددې واقعې له عکس سره مخامخ شوى و) هغه وويل:

هرکله چې ګمان دومره مؤثردى څومره به ښه وى چې دا قوت شامدام پاک وساتو اوپه ښه لاره کښې يې صرف کړو.

آرزو

هلته لرې دغره په لمن کښې د لمر پلوشو ته څه وځليدل لکه چې په اسمان کښې ستوري او په زړونو کښې دارزوښکلى مخ ځليږي.

زه نه پوهيږم چې دا دسترګو لپاره ځليدونکى شى څه شى دى؟

دکومې مستې پېغلې دلاس ائينه ده، که دکومې معشوقې دغاړې امېل نه کومه قيمت بها مر غلره لويدلې ده؟

د هغې تجلى پلوشه ده چې په کوه طور کښې بې ځان ښکاره کړى که له کوم کان اومعدن نه کوم ښکلى غمى راوتلى دى؟

دغه شان ډېرفکرونه اوګمانونه پيداشو ل او زه بې په هغه لورې روان کړم زه نه پوهېدم چې په څه شي پسې ځم او څه به په لاس راشي؟

زما تصوراتو او خيالاتو دغه مجهو ل شى زما په نظرکښې ډېرښايسته کړى و، زه خپل مطلوب ته په ډېر لوړ قيمت قايل وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماله ځانه سره ويل چې په غرونوکښې هرڅه موندل کېږي او په دنياکښې ځينې داسې غرونه هم شته چې دخداى استازو په کښې رازو نياز درلود او د خدايي فکر ونو ځانګوپه کښې ځنګېدلې ده، دلمر اوسپوږمۍ لمرۍ پلوشې په دوئ لوېږي اود خداى د رحمت وريځې مدام د دوئ په سرګرزي.

دغه راز ډېر خيالونه او تصورات راسره ملګري و چې زه هلته ورغلم او خپل مقصدته ورسيدم. هغه شى په حقيقت کښې هېڅ شى نه و او د دنيا په بازار کښې يې هېڅ قيمت نه درلوده، زه پوه شوم چې دنيا موږ هروخت په همدغسې شيانو غولولې يو او ډېر خوشې شيان يې راته له ورا ځلولي دي.

له موږ سره هروخت لوړفکرونه اوستر خيالات ملګري وي، مګر عملاً په دغسې ناوړه او خوشې شيانو پسې روان يو.

هغه څه چې موږ له لرې وينو اونه يو ور رسيدلي موږ ته ډېر ښايسته ښکاره کېږي او په لوړ قيمت ورته قايلېږو مګرپس له رسيدلو پوهېږو چې موږ په هسې او خوشې شيانو پسې هڅه کوو او په داسې شي پسې ځو چې هېڅ نه په کارېږي هماغه ليلى چې خلک يې په ديدن پسې ړندېږي ځينې نور چې ور رسيدلي دي هغوئ يې اوس له کته غورځوي او هېڅ قدريې ورسره نشته.

دا ليلىٰ دانسان هماغه ارزو ده چې مخکې له رسيدلو يو رازوي او وروسته تر رسيدلوبل راز کېږي او دزړونو له کوره ايستل کېږي.

((پاى))

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه لیکل یا لیک پوه

www.ulfat.de

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library